

Sygn. akt VII U 48/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2021 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant sekr. sądowy Marta Jachacy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 lipca 2021 r. w Warszawie

sprawy G. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania G. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 14 października 2019 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 14 października 2019 r. nr (...), w ten sposób, że ustala, że odwołujący G. K. jako osoba prowadząca działalność gospodarczą nie podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom/u: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresie od 01.01.2008 roku do 27.07.2014 roku.

SSO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

G. K. w dniu 2 grudnia 2019 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 14 października 2019 r., nr: (...). Ubezpieczony wskazał, że jego firma (...) z siedzibą w W. w latach 2008-2014 nie była prowadzona ze względu na brak konkretnych zleceń, a jedynie widniała w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. Odwołujący zaznaczył, że nie spełniał wymogów Związku (...), ponieważ nie posiadał własnego transportu, profesjonalnego sprzętu oraz konkretnej listy utworów i wykonawców. Zaznaczył, że nie wyszukiwał utworów za pośrednictwem internetu, nie zatrudniał pracowników w ramach swojej firmy oraz nie rozliczał się z Urzędem Skarbowym i Zakładem Ubezpieczeń Społecznych. W jego ocenie koszty utrzymania nie pokrywały żadnych dochodów, zaś firma była zawieszona, a następnie zlikwidowana z powodu braku dochodowości. Odwołujący stwierdził, że jako członek do spraw kulturalno-oświatowych został oszukany przez Fundację (...), ponieważ nie odbyły się imprezy dla osób niepełnosprawnych w Z. w województwie (...) (odwołanie z dnia 2 sierpnia 2019 r., k. 3-4 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W ocenie organu rentowego G. K., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, w okresach od 1 stycznia 2008 r. do 31 marca 2009 r., od 2 lipca 2009 r. do 31 października 2009 r., od 14 grudnia 2009 r. do 20 kwietnia 2011 r., od 17 października 2011 r. do 31 października 2011 r., w dniu 1 stycznia 2012 r., od 6 maja 2012 r.

do 31 lipca 2012 r. oraz od 9 lipca 2014 r. do 27 lipca 2014 r., podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu. ZUS wskazał, że ubezpieczony prowadził działalność gospodarczą bez przerw w okresie od 24 lutego 1998 r. do 27 lipca 2014 r. W odniesieniu do historii ubezpieczeniowej organ rentowy wskazał, że odwołujący w okresie od 1 stycznia 2008 r. do 31 marca 2009 r. zgłoszony był do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych na podstawie umowy o pracę, lecz podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne była niższa od kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę, analogicznie jak w okresach od 14 grudnia 2009 r. do 20 kwietnia 2011 r., w dniu 1 stycznia 2012 r., od 6 maja 2012 r. do 31 lipca 2012 r. oraz od 9 lipca 2014 r. do 27 lipca 2014 r., w których był zatrudniony na podstawie umów zlecenia. Organ rentowy zaznaczył jednak, że w w/w okresach podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne była niższa od kwot minimalnego wynagrodzenia za pracę, w związku z czym na podstawie art. 9 ust. 1 i 1a oraz art. 9 art. 21a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych uznano, że odwołujący podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Jednocześnie ZUS podniósł, że w okresie od 2 lipca 2009 r. do 31 października 2009 r. odwołujący nie posiadał innego tytułu ubezpieczeniowego, zaś od 17 października 2011 r. do 31 października 2011 r. korzystał z urlopu bezpłatnego (odpowiedź na odwołanie z dnia 8 stycznia 2020 r., k. 5 a. s.).

Ubezpieczony wniósł o oddalenie decyzji organu rentowego oraz o całkowite umorzenie składek (pismo procesowe z dnia 10 lutego 2020 r., k. 12-13 a. s.).

Odwołujący wniósł również o ustalenie przez Sąd, że nie prowadził działalności gospodarczej i w związku z tym nie podlega ubezpieczeniom społecznym (protokół rozprawy z dnia 28 lipca 2021 r., k. 257 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. K. w dniu 24 lutego 1998 r. zarejestrował działalność gospodarczą pod nazwą (...) G. K. z siedzibą w W. pod własnym adresem zamieszkania Aleja (...) (...). Z założenia głównym przedmiotem jego działalności miało być organizowanie imprez okolicznościowych na powietrzu. Ze względu na problemy finansowe i posiadane długi zamiarem odwołującego było uzyskanie dodatkowych środków pieniężnych. Od 2006 r. ubezpieczony pracował zarówno w ramach umowy o pracę, jak i na podstawie umów zlecenia. G. K. faktycznie nie prowadził swojej firmy, ponieważ nie posiadał lokalu, transportu ani sprzętu. Ubezpieczony nie uzyskiwał żadnych dochodów z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, ponieważ nie otrzymywał żadnych zleceń. W związku z tym nie prowadził książki przychodów i rozchodów oraz nie rozliczał się z Urzędem Skarbowym ani nie opłacał składek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Odwołujący składał jedynie co roku zeznania podatkowe do Urzędu Skarbowego, w których wskazywał na przychody uzyskiwane z tytułu prawa do renty oraz zatrudnienia na podstawie umów cywilno-prawnych. Odwołujący był również członkiem zarządu w fundacji (...), która upadła w dniu 1 lipca 2014 r. ze względu na problemy finansowe (zeznania odwołującego, k. 256-257 a. s.).

G. K. nie składał deklaracji podatkowych do Urzędu Skarbowego w związku z prowadzeniem pozarolniczej działalności gospodarczej. Odwołujący dokonywał zawieszenia prowadzenia swojej firmy w okresach od 29 kwietnia 2013 r. do 9 lipca 2014 r. oraz od 28 lipca 2014 r. do 20 kwietnia 2015 r. (pismo Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego (...) z dnia 31 maja 2019 r. oraz zaświadczenie Naczelnika Urzędu Skarbowego w W. z dnia 2 grudnia 2019 r., akta ZUS).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. działając na podstawie art. 61 § 1 i 4 k.p.a. zawiadomił w dniu 20 sierpnia 2019 r. G. K. o wszczęciu postępowania wyjaśniającego w sprawie ustalenia obowiązku ubezpieczeń emerytalnego, rentowych i wypadkowego z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. Po jego zakończeniu organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z dnia 14 października 2019 r., nr: (...) na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1, art. 68 ust. 1 pkt 1a, art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 9 ust. 1, 2a i 4c, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Organ rentowy stwierdził, że odwołujący, jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu w okresach od 1 stycznia 2008 r. do 31 marca 2009 r., od 2 lipca 2009 r. do 31 października

2009 r., od 14 grudnia 2009 r. do 30 kwietnia 2011 r., od 17 października 2011 r. do 31 października 2011 r., w dniu 1 stycznia 2012 r., od 6 maja 2012 r. do 31 lipca 2012 r. oraz od 9 lipca 2014 r. do 27 lipca 2014 r. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ rentowy podniósł, że na podstawie wpisu do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej odwołujący prowadził działalność gospodarczą w okresie od 24 lutego 1998 r. do 27 lipca 2014 r., ponieważ z dniem 28 lipca 2014 r. została zawieszona, a w dniu 21 kwietnia

2015 r. zakończona. W jego ocenie ubezpieczony zgłosił przerwy w prowadzeniu swojej firmy w okresach od 29 kwietnia 2013 r. do 9 lipca 2014 r. i od 28 lipca 2014 r. do 20 kwietnia 2015 r., zaś Urząd Skarbowy nie odnotował żadnych deklaracji podatkowych. W dalszej kolejności ZUS wskazał na okresy, w których odwołujący był zgłoszony do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych jako pracownik oraz z tytułu wykonywania umowy zlecenia wraz z ustaleniem, czy osiągał wynagrodzenie wyższe lub niższe od minimalnego albo wynagrodzenie niższe lub wyższe niż najniższa podstawa wymiaru składek dla osób prowadzących działalność gospodarczą. W okresach podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia firmy zdaniem ZUS ubezpieczony nie osiągnął wysokości co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę z tytułu umowy

o pracę ani nie został zgłoszony z postawą wymiaru składek wyższą od najniższej podstawy wymiaru składek dla osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą z tytułu umowy zlecenia (zawiadomienie z dnia 20 sierpnia 2019 r. i decyzja z dnia 14 października 2019 r., akta ZUS).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych oraz zeznań odwołującego. Powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne i tworzą spójny stan faktyczny. Sąd uznał również za zgodne z rzeczywistością zeznania ubezpieczonego, gdyż ich treść korelowała z danymi wynikającymi z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. W tym zakresie należy wskazać, że odwołujący od połowy 2006 r. był zatrudniony

w wielu podmiotach zarówno na podstawie umów o pracę, jak i umów zlecenia. Ujawniony materiał dowodowy wskazuje również, że odwołujący od początku rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej, a więc od 24 lutego 1998 r. nie uzyskał żadnych przychodów z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. Zgromadzony materiał nie dostarcza również dowodów, aby odwołujący posiadał jakiegokolwiek doświadczenie zawodowe w zakresie organizowania imprez. Dodatkowo z pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego wynikało, że ubezpieczony nigdy nie rozliczał się z tytułu prowadzenia działalności. Ponadto brak jest dowodów wskazujących, aby odwołujący opłacał należne składki organowi rentowemu z tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym. Brak materialnych dowodów na prowadzenie działalności gospodarczej przez ubezpieczonego potwierdza wiarygodność jego zeznań, na których Sąd oparł również ustalony stan faktyczny w rozpatrywanej sprawie. Sąd dał wiarę zeznaniom odwołującego, ponieważ treść złożonych dokumentów nie obaliła zaprezentowanej przez niego wersji wydarzeń.

Sąd pominął wnioski dowodowe odwołującego w postaci dokumentów złożonych na rozprawie w dniu 28 lipca 2021 r. Sąd nie ustalał stanu faktycznego w oparciu o sytuację materialno-zdrowotną odwołującego, która wynikała z licznie przedstawionych przez niego dokumentów w toku postępowania sądowego. Zdaniem Sądu do ustaleń w rozpatrywanej sprawie należało zakwalifikować jedynie dokumenty dotyczące działalności gospodarczej ubezpieczonego. Stan majątkowy odwołującego, jak i jego problemy zdrowotne nie miały wpływu na wydane rozstrzygnięcie w sprawie. Analogicznie Sąd nie ustalił faktów w odniesieniu do konkretnych okresów, w których ubezpieczony wykonywał pracę albo zlecenie na rzecz różnych podmiotów, ograniczając się jedynie do ogólnego stwierdzenia, że taka sytuacja miała miejsce, gdyż osiągnięta przez niego wysokość wynagrodzenia również nie przyczyniała się do zmiany zaskarżonej decyzji. Sąd uznał bowiem, że w niniejszej sprawie rozpatrywanej było jedynie, czy odwołujący faktycznie prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie G. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 14 października 2019 r., nr: (...), jako zasadne, podlega uwzględnieniu.

W niniejszej sprawie spór sprowadzał się do rozważenia, czy odwołujący, jako osoba prowadząca działalność gospodarczą, powinien zostać wyłączony

z obowiązkowych ubezpieczeń emerytalnego, rentowych i wypadkowego w okresach od 1 stycznia 2008 r. do 31 marca 2009 r., od 2 lipca 2009 r. do 31 października 2009 r., od 14 grudnia 2009 r. do 30 kwietnia 2011 r., od 17 października 2011 r. do 31 października 2011 r., w dniu 1 stycznia 2012 r., od 6 maja 2012 r. do 31 lipca 2012 r. oraz od 9 lipca 2014 r. do 27 lipca 2014 r.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 300 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą”, osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu, zaś zgodnie z treścią art. 12 pkt 1 ustawy również obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu.

Z art. 13 pkt 4 ustawy wynika, że osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą podlegają ubezpieczeniom od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. We wskazanym przepisie ustawodawca określił czasowe granice podlegania obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu wyznaczając je momentami rozpoczęcia i zaprzestania wykonywania działalności. Zaprzestanie działalności gospodarczej, o którym mowa w art. 13 ust. 4 ustawy uchylające obowiązek ubezpieczenia może być również okresowe i spowodowane przerwą w jej wykonywaniu. Musi to jednak wiązać się z wolą zaprzestania tej działalności w sposób definitywny, co winno znaleźć formalny wyraz w wyrejestrowaniu działalności z ewidencji działalności gospodarczej, względnie w jej zawieszeniu. Wykreślenie z ewidencji również jest wpisem, który ma charakter deklaratoryjny i legalizuje wykonywanie działalności gospodarczej oraz wyznacza czasowe granice bycia przedsiębiorcą. Obowiązek ubezpieczenia powstaje z mocy prawa m.in. w sytuacji prowadzenia działalności gospodarczej. Obowiązkowi ubezpieczeń społecznych podlega osoba faktycznie prowadząca działalność gospodarczą, a nie osoba jedynie figurująca w ewidencji działalności gospodarczej na podstawie uzyskanego wpisu, która działalność tej nie prowadzi (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2008 r., sygn. akt II UK 94/08 , z dnia 21 czerwca 2001 r., sygn. akt II UKN 428/00 , z dnia 11 stycznia 2005 r., sygn. akt I UK 105/04 , z dnia 25 listopada 2005 r., sygn. akt I UK 80/05 z dnia 30 listopada 2005 r., sygn. akt I UK 95/05 , z dnia 19 marca 2007 r., sygn. akt III UK 133/06).

Definicję działalności gospodarczej zawiera art. 3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo Przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r., poz. 1292), zgodnie z którym działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły. Zatem ustawodawca uzależnił prowadzenie działalności gospodarczej od spełnienia trzech kryteriów, tj. zorganizowania, zarobkowości i ciągłości. Sąd Najwyższy niejednokrotnie w swoich orzeczeniach charakteryzował te trzy przesłanki świadczące o prowadzeniu firmy przez przedsiębiorcę. Cechę zorganizowania działalności gospodarczej należy wiązać głównie z jej zorganizowaniem w aspekcie materialnym, a przede wszystkim z faktem dysponowania przez dany podmiot środkami niezbędnymi do realizacji założonego celu zarobkowego i podejmowaniem działań ukierunkowanych na jego osiągnięcie. Istnienie takiego powiązania świadczy o zorganizowanym charakterze działalności gospodarczej. W konsekwencji do stwierdzenia, że działalność ma charakter zorganizowany wystarczy dysponowanie przez podmiot środkami, które pozwalają na faktyczne podejmowanie działań służących realizacji założonego przez ten podmiot celu zarobkowego. Zorganizowanie działalności gospodarczej w płaszczyźnie materialnej odbywa się przykładowo przez zapewnienie kapitału, lokalu, środków biurowych, maszyn, sprzętu, technologii, zatrudnienia pracowników, przedsięwzięcie działań o charakterze marketingowym oraz przez podejmowanie działań zmierzających do uzyskania i utrzymania wymaganych kwalifikacji niezbędnych ze względu na rodzaj wykonywanej działalności (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2016 r., sygn. akt I UK 65/15 oraz z dnia 16 lutego 2016 r., sygn. akt I UK 77/15). Zarobkowy charakter działalności gospodarczej należy wiązać z towarzyszącym tej działalności zamiarem jego osiągnięcia. Działalność jest zarobkowa, jeżeli jest prowadzona w celu osiągnięcia dochodu (wyrok Naczelnego Sądu Apelacyjnego z dnia 26 września 2008 r., sygn. akt II FSK 789/07). Bez znaczenia pozostaje natomiast fakt osiągnięcia dochodu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, nawet jeżeli nie przynosi ona zarobku, bowiem nie przestaje być wówczas działalnością gospodarczą.

O zarobkowym charakterze działalności decyduje dążenie do osiągnięcia zarobku. Nie jest natomiast konieczną cechą definiującą działalność gospodarczą kryterium dochodowości (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1992 r., sygn. akt III CZP 134/92). O ciągłości działalności gospodarczej nie decyduje fakt prowadzenia jej w sposób nieprzerwany, czy przez określony czas, ale zamiar wykonywania w taki sposób. Ciągłość musi być elementem zamiaru podmiotu podejmującego działalność gospodarczą (wyrok Wojewódzkiego Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 sierpnia 2012 r., sygn. akt II SA/Po 427/12). Zamiar ten powinien obejmować powtarzalność określonych czynności w celu osiągnięcia dochodu i co do zasady z góry nieokreślony czas wykonywania takiej działalności (wyrok Naczelnego Sądu Apelacyjnego z dnia 28 kwietnia 2011 r., sygn. akt II OSK 333/11 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2008 r., sygn. akt I UK 208/07). Fakt, że o prowadzeniu działalności gospodarczej decyduje zamiar jej ciągłego i powtarzalnego wykonywania nakazuje przyjąć, że objęta takim zamiarem działalność nie utraci swojego statusu, nawet jeżeli faktycznie wykonywana była przez bardzo krótki czas. W takim ujęciu dla uznania danej firmy za działalność gospodarczą nie jest nawet konieczne, aby objęty nią cykl gospodarczy powtórzył się chociażby jeden raz. W przypadku działalności gospodarczej nie jest zatem wymagana cecha ciągłości w ścisłym znaczeniu, tylko rodzajowa powtarzalność (wyrok Wojewódzkiego Sądu Apelacyjnego w Gliwicach z dnia 10 czerwca 2008 r., sygn. akt I SA/Gl 886/07 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2015 r., sygn. akt I UK 207/14).

Przekładając powyższe przytoczone poglądy orzecznictwa na grunt niniejszej sprawy Sąd Okręgowy zważył, że nie można uznać, aby odwołujący faktycznie prowadził działalność gospodarczą w spornym okresie czasu. Co więcej, zgromadzony materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do uznania, że ubezpieczony kiedykolwiek rozpoczął prowadzenie własnej firmy, która została wpisana do rejestru przedsiębiorców już w dniu 24 lutego 1998 r. Wymaga uwzględnienia, że z zeznań odwołującego wynika, że na samym początku podejmował pewne próby wykonywania działalności. W tym celu oczekiwał na zlecenia, dzięki którym mógłby następnie zainwestować w odpowiednie narzędzia do realizowania przedmiotu działalności. Materiał dowodowy wskazuje jednak, że ubezpieczony przez cały okres ani razu nie zorganizował imprezy, ponieważ nie otrzymał żadnych zgłoszeń na realizację uroczystości. W związku

z tym nie uzyskał żadnych dochodów, z których miałby obowiązek następnie rozliczyć w Urzędzie Skarbowym i w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych.

Z uwagi na powyższe Sąd doszedł do przekonania, że jedynie w początkowej fazie powstania działalności odwołujący nastawiony był na jej rozwój, bowiem przynajmniej oczekiwał na zgłoszenia i pozostawał w gotowości do świadczenia usług. Jednak wymaga podkreślenia, że taka sytuacja miała miejsce w 1998 r., kiedy ubezpieczony zarejestrował działalność w ewidencji. Natomiast z materiału dowodowego nie wynika, aby jego działalność była zorganizowana, bowiem ubezpieczony nie zainwestował środków finansowych w celu jej rozwinięcia.

Z uwagi na brak zgłoszeń odwołujący nie kontynuował prowadzonej działalności, bowiem z uwagi na problemy finansowe nie zakupił odpowiedniego sprzętu.

Z tego też powodu nie można uznać, aby firma ubezpieczonego charakteryzowała się zarobkowością, ponieważ nie stanowiła dla niego żadnego źródła dochodowego. Od dnia, w którym doszło do zarejestrowania działalności, ubezpieczony nie uzyskał z jej tytułu środków finansowych, bowiem nie doszło do jej faktycznego realizowania. Tym samym G. K. nie spełnił trzeciej przesłanki warunkującej prowadzenie działalności gospodarczej, jaką jest ciągłość, bowiem świadczy o niej jedynie wpis do Centralnej Ewidencji

i Informacji o Działalności Gospodarczej, który został obalony w toku postępowania sądowego.

Sąd zważył, że pozostałe zebrane dowody w sprawie nie wskazują, aby ubezpieczony w sposób ciągły rzeczywiście prowadził działalność gospodarczą. Sąd dokonując subsumpcji poprzez przyporządkowanie ustalonego stanu faktycznego pod wymienioną powyżej normę prawną doszedł do wniosku, że materiał dowodowy zebrany w toku sprawy nie potwierdza stanowiska zawartego przez organ rentowy w treści zaskarżonej decyzji. W toku niniejszego procesu ZUS na potwierdzenie swojego stanowiska wskazał jedynie, że odwołujący miał zarejestrowaną działalność gospodarczą. Oznacza to, że organ rentowy przy wydaniu rozstrzygnięcia oparł się wyłącznie na domniemaniu wynikającym

z faktu, na podstawie którego ustalono, iż firma ubezpieczonego znajdowała się w danych prowadzonych przez Centralną Ewidencję i Informacji o Działalności Gospodarczej. Jednakże, aby uznać określoną przedmiotowo firmą

za działalność gospodarczą konieczne jest łączne zaistnienie trzech jej cech funkcjonalnych: kryterium ekonomicznej klasyfikacji działalności; zarobkowych celach działalności; sposobie wykonywania działalności gospodarczej ze względu na organizację i częstotliwość (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 stycznia 2020 r., sygn.. akt III AUa 424/2019). Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego należy uznać, że ubezpieczony nigdy nie rozpoczął prowadzenia swojej firmy. W aktach rentowych nie ma żadnego dowodu, aby odwołujący podejmował jakiegokolwiek rodzaju czynności związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Ubezpieczony nie podpisywał żadnych umów, nie wystawiał faktur oraz nie zatrudnił żadnego pracownika na podstawie umowy o pracy ani umowy cywilno-prawnej. Dodatkowo nie przeznaczył żadnych środków finansowych na rozwinięcie działalności firmy. Jednocześnie zeznania podatkowe ubezpieczonego również potwierdzają, że nie prowadził swojej działalności, bowiem z tego tytułu nie wykazał żadnych dochodów ani ponoszonych kosztów. Ujawnione okoliczności dają podstawę do uznania, że odwołujący nie prowadził działalności gospodarczej. Sąd Okręgowy doszedł zatem do przekonania, że zaskarżona decyzja organu rentowego podlegała zmianie w ten sposób, że G. K., jako osoba prowadząca działalność gospodarczą, nie podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresie od 1 stycznia 2008 r. do 27 lipca 2014 r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.